

forbundet med spørgsmålet om sikkerhed i verden, og det er nødvendigt at tage hele spørgsmålet om de internationale konflikters baggrund og løsning op til ny vurdering i lys af de særlige betingelser, atomalderen skaber. Dette arbejde står for vort lands vedkommende ved en spæd begyndelse ved etablering af en arbejdsgruppe i udenrigsministeriet med denne opgave for øje.

Nedrustningsspørgsmålenes afgørende betydning er hævet over enhver tvivl, hvorfor regeringen agter at fortsætte den hidtidige politik. Det er imidlertid klart, at resultater på nedrustningsområdet har et godt internationalt klima som nødvendig forudsætning. Regeringen har derfor med tilfredshed konstateret, at de senere års bestræbelser for at nå til enighed om en traktat til forhindring af spredning af kernevåben nu har ført til et resultat.

Det tragiske er imidlertid, at næsten samtidig har begivenhederne i Czekoslovakiet gjort visse lande mere tilbageholdende med hensyn til at ratificere denne traktat. Regeringen har for ganske nylig rettet en indtrængende opfordring til en række toneangivende lande om at slutte op om traktaten. Man har herved udtalt, at det var den danske regerings overbevisning, at en forsinkelse af traktatens gennemførelse på længere sigt vil medvirke til at forlænge varigheden af det tilbageslag, som den internationale afspænding har lidt, og samtidig indebære en alvorlig risiko for, at andre for afspændingen skadelige tendenser vinder indpas. Den danske regering har undertegnet traktaten, og det er hensigten snarest at fremsætte forslag til folketingsbeslutning om ratifikation.

De aktuelle begivenheder i Europa må ikke få os til at glemme, at det egentlige verdensproblem stadig er spændingen mellem rige og fattige lande. Kløften må udjævnnes gennem en stadig forøgelse af bistanden til og samarbejdet med udviklingslandene. Moralsk er dette en forpligtelse, og realpolitisk er det forudsætningen for skabelsen af en fredeligere og sikrere ordening af de internationale spørgsmål.

Det må med største beklagelse konstateres, at udviklingen henimod et større europæisk marked er gået i stå efter det franske nej i december 1967 til optagelse af forhandlinger mellem fællesmarkedet og de lande, der ansøger om medlemskab. Forsøg på at bringe situationen ud af dette dødvande har endnu ikke givet resultat, og der er ikke i øjeblikket tegn til, at markedsdelingen kan bringes til ophør inden for en kortere tid.

Danmark fastholder sammen med de øvrige ansøgerlande sin anmodning om medlemskab og vil fortsat støtte alle bestræbelser for at få forhandlinger herom i gang. Fællesmarkedets landbrugspolitik har på en meget uheldig måde bidraget til at øge den store skævhed i handelssamkvemet mellem Danmark og fællesmarkedets lande, herunder særlig Forbundsrepublikken Tyskland. Dette er en meget alvorlig belastning for Danmarks betalingsbalance.

På denne baggrund må vi i mellemtiden fra dansk side i endnu højere grad end hidtil holde den nærmest mulige kontakt med fællesmarkedets myndigheder i Bruxelles og samtidig søge at varetage konkrete danske eksportinteresser ved forhandlinger med de enkelte medlemslande, i første række Forbundsrepublikken Tyskland.

Regeringen vil fortsat søge EFTA-samarbejdet udbygget, ikke mindst med sigte på at få handelen med landbrugsvarer stærkere inddraget i samarbejdet.

De bestræbelser, der er i gang for at opnå en udvidelse af det nordiske samarbejde, kulturelt som økonomisk, må ses på baggrund af et fælles ønske om nordisk følgeskab i den fremtidige europæiske udvikling. Den eksisterende usikkerhed omkring markedsspørgs-